

# İÇİMDEKİ YAZ BİTTİ

**Esra Karaduman Okay**

Editör

Ayşe Sağlam

Kapak ve Görsel Tasarımı

Hemraz Hasbay

Kapak Formatlama

Yusuf Anar



**ISBN: 978-605-9385-80-0**

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden ve Yazardan izin almadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Yazardan Direkt – Türkiye

Yazardan Direkt Elektronik İletişim Tanıtım Paz. ve Tic. Ltd. Şti

Kozyatağı mah. Değirmen sk. Nida Kule No:18

Kat 10 Kadıköy-Erenköy/İstanbul

Tel: 0216 3011213

Sertifika No.47456

Baskı ve Cilt

Ege Reklam Basım Sanatları San.Tic. Ltd.Şti

Esatpaşa mah. Ziyapaşa caddesi No.4 Ataşehir / İstanbul

Tel: 0216 470 44 70 Faks:0216 472 84 05

[www.egebasim.com.tr](http://www.egebasim.com.tr)

Sertifika No: 45604

*Hayatımın ışığı, canım kızım Duru'ya...*

<b>ŞEYTan PURO İÇER</b>	<b>1</b>
<b>OYUN</b>	<b>3</b>
<b>KARŞILAŞMA</b>	<b>7</b>
<b>ŞEYTan PURO İÇER</b>	<b>13</b>
<b>DÜELLO</b>	<b>19</b>
<b>DİLE GELDİ TAŞ ODA</b>	<b>23</b>
<b>RENKSİZ</b>	<b>25</b>
<b>TUHAF KARŞILAŞMA</b>	<b>43</b>
<b>YANLIŞ SPERM</b>	<b>54</b>
<b>ARKA ODA</b>	<b>61</b>
<b>SINIF</b>	<b>73</b>
<b>KARANLIK</b>	<b>79</b>
<b>ADAM VE EV</b>	<b>86</b>
<b>İNCE ÇİZGİ</b>	<b>95</b>
<b>NEREDE O ABİDİN?</b>	<b>105</b>

**YERYÜZÜ İÇİN SIRADAN BİR GÜN**

*...ve sonra her şeyin tadı kaçtı...*

# ŒEYTAN PURO İÇER

## OYUN

Çok sıkıcı oldu yeryüzü. Doğrusu şu ki eskiden, çok eskiden, işimin bir misyonu vardı. Bu iş beni heyecanlandırıyordu. Büyük bir iddiayla açtım gözümü dünyada. Çok düşündüm, çok çalıştım. Heyecan doluydu günlerim. Uğraştığım zorluklar mutluluk veriyordu. İnsan, o günlerde sağlamdı. Kaya gibi sert, çalışkan, kopkoyu inançlı, yardımsever, merhametli, dirençli, namuslu. Bu erdemlerle başa çıkmak kolay değildi ama bir o kadar da keyifliydi. Kendimi gerçekten çaresiz hissettiğim mücadelelerden geçiyordum. Ama günün sonunda uğraşımdan, başarıyı iliklerime kadar hissederek, mutlu oluyordum. Bir tane daha, bir kere daha “Hadi bunu da yapabilirsin,” diyerek başlıyordum yeni işlerime. Kaç işten eli boş dönmüşlüğüm de vardır. Uzun başarısızlık zamanlarım, süreçlerim oldu.

İlk zamanlar hiç gerçekleştiremeyeceğimi sandım iddiamı. Geri dönüp af dilemeyi, vazgeçmeyi bile düşündüğüm anlar oldu. Kendime acıdığım, kendimi küçük gördüğüm, “Ben aciz bir kulum, neden böyle bir işe kalkıştım ki?” dediğim anlar yaşadım. Ama yine de vazgeçmedim. Hırsla devam ettim. Dönüp af dilemektense dünya denilen bu âlemde sürünmeye katlandım.

Sonra güzel, parlak günlerim geldi. Çok çabuk sonuca ulaşmaya başladım. Keskinleşmişim adeta. Planı kurup uygulamaya geçtiğim anda başarıya ulaşıyordum. Sanki ol dediğim -haşa- oluyordu. Bir ateş gibi yakıp geçiyordum dünyayı; her yerde külden izler bırakıyordum. Hey hey... Bu sayede yeryüzünde varlığımı

kanıtladım, sıfatlar kazandım. Arkamdan lanetler yağdırdılar bana. Ben çoktan amacıma ulaşmış oluyordum. Başımı göğe kaldırıp, “Gör beni Tanırım,” diye bağıryordum. “Gör beni, bak neler yaratıyorsun!”

Evet zaman içinde yeteneklerimi, hırslımı ve sabrımı geliştirdim. Zaafları kullanmayı öğrendim. Çalışmanın meyvelerini toplayacağım ve günü geldiğinde; o büyük gün, bir tokat gibi oradakilerin yüzüne çarpacağım gün, hala çok uzak ama bir gün gelecek. Yeryüzü saatinin tik takları benim için işkence verici yavaşlıkta. O yüzden, belli ki burada daha çok sıkılacağım. Keşke ağırdan alsaydım diyorum bazen. Ama nereden bilebilirdim ki bu kadar hızla çoğalacağımı? Çoğaldım sanki... Her yerde benden bir ya da birkaç tane var sanki. Biliyorum bu imkânsız... Tek yaratıldım ben! O büyük iddianın sahibi benim, sadece ben. Başkaldıran benim. Cennetten bir tek ben kovuldum. Haksızlığa, aşağılanmaya bir tek ben karşı çıktım. Tekim ben! O büyük korkuyu bir tek ben yaşadım. Katlandığım yalnızlık kolay mı? Gerçek için savaşıyorum ben. Üstünüm ben ve bunu göstermeye hakkım var, cesaretim de...

Çoğalmadıysam ne oldu peki?

Nedir bu dünyanın hali?

Kötülük yerden bitiyor sanki...

Her giriştiğim iş benden bağımsız halloluyor. Ol bile diyemeden -haşa.-

Sürekli deneme yapıyorum. Dünkü cüzdan deneyi mesela... Genç oğlan, ben kulağına fısıldamadan, aklını

çelmeden, yerden aldığı cüzdanın içini boşalttı. Paraları cebe, cüzdanı çöpe attı. Epeyce para bırakmışım içinde. Hiç kılı kıpırdamadı bile parayı cebine atarken. Fırsatım bile olmadı hiç, kulağının dibinde fısıldayıp hırsızlığa davet etmeye. Ama her işin bir şekli var değil mi? Beni böyle nasıl ekarte edebilir? Dikildim karşısına, bir bilge kişi olarak tabii. Durdu baktı; “Hayırdır babalık.” dedi. “Ayıp değil mi?” dedim. Senin olmayan bir şeyi alıyorsun. Hem ayıp hem de günah dedim. Çalmak sayılır bu, dedim. Uzun uzun güldü. Elini omzuma koydu, “Kırışalım istersen babalık.” dedi. Döndü gitti. Ben bir şey yapmadan, sahneye çıkmadan oldu, bitti her şey. O bir kararsızlık geçirecekti, o anda sahneye çıkacaktım ben. “Al bunu,” diyecektim. “Zaten düşüren düşürmüş, senin hakkın bu, sen buldun, sen almazsan başkası alacak nasıl olsa...” diyecektim. Bu işin adımları, basamakları var. Kolay kurulmadı bu düzen.

İşte buna dayanamıyordu. İnsanoğlunun onu kurduğu oyunda devre dışı bırakması katlanılır gibi değildi. Hoş, başka bir açıdan bakılırsa, insanoğlunun zayıf bir yaratık olduğunu ispatladım ve iddiamı yerine getirdim aslında. Sözümü tuttum ve onları yolundan saptırdım. Hala neden bir tuhaflık olduğunu düşünerek, kendimi üzüyorum ki? Yükselip etrafa baktığımda olan biten kötülükleri ben bile sayamıyorum. Aslında bu manzaranın tadını çıkarmalıyım, çünkü benimle başladı her şey. İmparatorluğumu kurdum; her şey bana hizmet ediyor. Ama adım anılmıyor. Ben yokmuşçasına bu çarkları döndüremezler.



Sanki Tanrı bana oyun oynadı – hâşâ. - Bu insanoğlunu, içlerinde bir şeytanla yarattı. Ve benim çabalarımı görmezden gelip, beni başarısızlığa uğratmak için, uyandırdı o şeytanları. Hangisi benim cezam? Mutlak cehennem mi yoksa hiçe sayıldığım dünya cehennemini mi?

Âdem'i cennetten kovdurmak hiç kolay olmamıştı. O ikisine vesvese verip yasağı çiğnetmek hiç kolay değildi. Zorluğunu omuzlarımdan atamadığım bir zaferdir hala. Yeryüzü düzenini ben başlattım. Bu dünya bana çok şey borçlu. Kabil'i kardeşine karşı kışkırtmak kolay mıydı? Vesvese içinde bıraktım onu. İyi planlarımın güzel sonuçlarını aldım. Sonunda insanoğluna ölümü öğrettim. Bu topraklara ölüm otunu, hırsı, kıskançlığı tohumlarını ekerek yerleştirdim. Her bir adımında büyük isyanımın bana verdiği güç vardı. Varlığımın etkisini hissedip daha da güçlenebiliyordum her seferinde.

Oysa şimdi baktığımda hiçbir yerdeyim. Gücüm etkisiz, hissetmiyorum varlığımı. Ben onlara vesveseler verecektim; veriyordum. Artlarında, önlerinde dolaşacaktım; dolaşıyordum. Yollarından şaşırtacaktım; şaşırtıyordum. Anlaşma böyleydi. Böyle geldim ben yeryüzüne.

“Tanrım, Tanrım! Ne yaptın sen bu insanlara? Neyle sınıyorsun beni? Gördüklerin yetmedi mi? Daha ne yapabilirim? Haksızlık bu!”

## KARŞILAŞMA

“Haksızlığa mı uğradın?”

Öyle, kendinden geçmiş haykırırken, arkasından gelen bu soruyla irkildi. Ne yapacağını şaşırılmış bir halde öylece kaldı. Arkasını döndüğünde bankta, takım elbiseli, yelekli, kravatlı, ağzında purosuyla bir adam oturuyordu. Başında da hafifçe geriye itilmiş bir fötr şapka vardı. Nereden çıkmıştı, ne zaman gelip oturmuştu oraya, hiç fark etmemişti.

“Buyur?” dedi yavaşça.

Adam dişlerinin arasından, ağzına gelen tütünü tükürdükten sonra, tekrar etti sorusunu:

“Haksızlığa mı uğradın?”

Konuşmakta tereddüt etti. Hele de böyle bir konuda insanoğluluyla ne konuşacaktı ki? Bir iki kelime söyler başımdan savarım diye düşündü.

“Sanırım... Galiba... Kuşkularım var...”

“Kuşkuların mı var, haksızlığa mı uğradın?”

Adam vazgeçmiyordu bir türlü. Birden hiddetlendi. Ne sanıyor bu hadsiz kendini acaba, diye düşündü. Kim oluyordu da ona yardım edecekti. İnsanlığına bakmadan ona yardım teklif ediyordu. Cahil, dedi dişlerinin arasından sızdırır gibi. Aynı kızgınlıkla verdi cevabını;

“Sana ne? Sen mi çözeceksin benim sorunumu?”

“Belki...”

“Belki mi? Çözecek misin?”